

se sem od gozda moške postave, po različnih potih sicer, a vse merijo k prvemu preiskovalcu lisičjih lukenj — k Selanu. Prišedši do njega, pogovoré se nekaj na tihem, pa mnogo ne; potem zadene vsak svoj zveženj in se izgubi ž njim v grmovje, kakor da ga je pojedla noč.

To so tihotapci. Do tu nosi duhan jedna družba, naprej ga odnaša druga. Selan jih preskrbuje s potrebnimi krepili in oddaje blago dalje. Stvar je sicer zelo nevarna, a tudi nekaj vrže; za dobro plačilo pa ni nikomur koža predraga, če je le iskrica upanja, da jo unese zdravo.

Podvelbom je že odbila ura polnoči. Počasi in zateglo so odmevali udarci po bližnjih hribih. Luči so ugasnile že skoro povsod. Stražniki gotovo tudi že spé; kdo bi vedno prežal na tihotapce, ki se ne bojé niti smrti!

Selan se počasi odpravi proti domu. Njegov posel je odpravljen; jutri zvečer bodo računali in šteli dobiček. Polagoma stopa mož po neprijetni poti nazaj v vas. Nič mu ni bilo bolj zoperno nego luna, ki mu je svetila prav predrzno naravnost v obraz, hoteč ga menda vprašati: Zakaj delaš to? Ali Selan se ni spomnil tega vprašanja, bal se je le, da ne bi imel sitnosti z jeblajtarji. Ko bi ga le videli sedaj zunaj

doma, takoj bi sumili, da je kaj pomagal. Zato bi mu bila temna noč ljubša.

Ko je prišel domov, dobil je Anico še po koncu. Jezil se je, da dekle ne počiva.

„Bala sem se, da se vam kaj zgodi“, reče, hoteča se opravičiti.

„Kaj bi se mi utegnilo zgoditi? Kaj ti veš, kod hodim. Nocoj sem bil pri Bajcu“, lagal je Selan prav na debelo, bojé se, da ne bi dekle zvedelo, kam hodi po noči, in ga morda po neprevidnosti ne izdalo.

„Sanjala sem prošlo noč, da vas je nekdo obstrelil. O, kako mi je bilo hudo!“

„Neumna sanjarica, pojdi no, pojdi spat! Mari misliš, da sem jaz tihotapec? Ni mi potreba še tega“, tolaži jo oče.

„Tako sem sanjala in oni dan sem brala, da vsake sanje niso prazne.“

„Anica, tebe bodo res bukke prehitro izmodrile. Šimen naj te vzame, pa idita v Gradec!“

„Kaj mislite, da bi me ne maral drug kakor Šimen?“ šali se Anica. Selan ni več slišal njenih besed. Zaprl je vrata za seboj in šel spat. Tudi njo je spanec kmalu zazibal v sanje.

(Dalje.)

K z v é z d a m.

Io riternai
Rifatto sì
disposto a salire alle stelle.
(Dante, *Purg.* XXXIII.)

Pesmij nékdaj skrivni glási
V prsih so mi zašuméli,
V davni dóbi, v mládi zóri
Preko srca v svet kipéli.

Tákrat srce, zémľji vzeto,
Zémľjo sámó je ljubilo
In v glasove pesmij svojih
To ljubezen sámó lilo.

Zémľje sreča — svétla sreča,
Zémľje vzóri — jásní vzóri . . .
Strástno je vršala pesem,
Kakor slap ob skalni góri.

A tolažbe ni zajela
Duša v burnih teh glasovih:
Le nemírov ji spočeli,
Strástij so in víher novih. —

K zémľji z víška luč mogočna
Z zóro mi je prisvetila,
Z zémľje revne k zvezdnim dvôrom
Pôgled káľní obrnila.

Glas v uhó mi je zazvênel,
Da ga pomnim večne čase:
K zvézdam čustva, želje, dušo —
Pústi zémľskih pesmij gláse!

Ostrmêl sem . . . Kaj li mêní
V zvézdnih je domêh iskati?
Sreče! sreče! glas je šumel,
Ki je zémľja nima dati!

In prešínil mi je prsí
Božjih usten dih ljubeči,
In srcé mi je predramil
Sládkí šum o — pravi sréči . . .

K víšku je zakoprnélo,
K zvézdam, kamor glas je žêlêl,
Dalje še, kjer On stóluje,
Ki je srcu bíti vélel.

A potájni oni glási,
Ki so nékoč v njem šuméli?
K zvézdam, k zvézdam tudi ôni
S srcem bodo koprnéli!

Mih. Opeka.